

Min dag i coronatider

Diakon Björn Håkonsson, barnskyddsombud i Stockholms katolska stift

Det mesta går att ordna. Den uniformsklädda personalen på SJ känner väl till sådana som jag: stressade storkunder som ständigt reser landet kors och tvärs på grund av något mysigo jobb som gör att de titt som tät sover, äter, närmast bor i rullande vagnar som troget genomskär landet i sin envisa strävan att hinna med tidsplanen. ”Jo visst kan du få hänga med den här avgången utan platsbiljett – välkommen i restaurangvagnen”. Året är 2019 och jag har börjat som barnskyddsombud inom Stockholms katolska stift med besök, extrabesök och kontrollbesök i landets katolska församlingar på programmet. SJ:s årskort öppnar dörrar – det gäller att inte tappa bort det! Min favoritsträcka är nattåget från spår 4 på Stockholms Central till Norrland. Man vaknar till kaffe på tåget och en milsvid utsikt över vildmark. Inget slår Norrland. Men det här är jobb, jag måste tyvärr kvickt söderut igen.

Så var det meningen att 2020 också skulle se ut och året började också så. Men så kom pandemin.

Nu är jag hemma hela tiden, absolut hela tiden. Det trivs jag också med. Den som här på stiftets hemsida har läst min årsrapport från mitt första år som barnskyddsombud inser lätt varför det passar mig så väl: ett stort arbete ligger på skrivbordet med att bearbeta listorna från förra årets kurser, brevväxla med församlingarna om de anpassningar de skulle göra, kontakta systerorganisationer som arbetar mot övergrepp, kartlägga samverkansmöjligheter, revidera våra trygghetsregler, studera utvecklingen i utlandet, förbereda en kampanj för kvalitetssäkring av stiftets arbete – allt detta sköts faktiskt bättre från hemmakontoret än med laptopen i knät i någon skumpande regionbuss mellan Linköping och Lidköping och vad de nu heter, alla dessa städer. Här hemma är det fem meter till kaffebryggaren. Som sällskap har jag ständigt två stora söner som breder ut sig och håller på med sina studier hemifrån. Därtill familjens golden retriever som tycker att det är perfekt det här med husse som jobbar hemifrån. Skulle en inbrottstjuv ta sig in här då skulle han direkt stå framför oss fyra herrar. En rolig tanke.

Men vi är ingen isolerad idyll. Hustrun lämnar hemmet för att jobba utanför. Hon jobbar med äldre i kommunen och erbjuds ingen skyddsutrustning. Om hon på något sätt skulle få med viruset hemifrån kan det kosta liv. Det är en förfärande tanke och vi gör vad vi kan för att vara försiktiga. Inklusivt ber.

Ja, *Faran* är här. Nu får världen smaka på tidigare tiders fasa för Guds dom. *Dies irae* – vredens dag, så sa man. Ingen gillar tanken på kollektiva straff, att

Gud skulle låta död och pina, nöd och förtvivlan, dra över jorden för att straffa mänsklighetens synder. I vår tid skulle mångas tro falla i bitar om de började tänka så, och knappt någon av oss som brukar predika i kyrkorna skulle våga säga så. Ändå finns det exempel på det i Bibeln (Sodom och Gomorra) och våra förfäder tog det för givet att Herren inte bara helar utan även slår. Alla på en gång. Jag påstår inte att coronan är Guds straff men kan någon utesluta det? Kan någon påstå att mänskligheten *inte* förtjänar straff? Pornografi, övergrepp, vapenhandel, gudlöshet, livets början och livets slut som attackerar av nya lagar... Makabra exempel på moraliskt förfall i världen finns det gott om.

En kall hand håller världen i sitt grepp. Alla tvättar sina händer febrilt men allt fler börjar också knäppa dem i bön. Vi har sett kyrkor och gator tömmas på folk. ”Vill Gud inte vara med oss längre?” undrar säkert många i smyg. Ja, blev vi för likgiltiga mot Gud? Är det därför som vi blev utestängda? För första gången sedan våra folk kristnades stängdes porten till mässan. Det var i sanning ett överkligt tillstånd, ett historiskt avbrott, och man tvingades tänka över vad det var man hade förlorat. Men mycket ont förlamas också nu: folksamlingar som skulle ha ägnats åt utsvävningar, blasfemi och annat ligger öde. Luften i Asiens storstäder kan inandas utan problem. Djuren har fördelar av det lugn som råder.

Antagligen kommer den dagen då Gud låter något laboratorium lista ut hur viruset kan knäckas. Hans nåd segrar. En gigantisk vaccinproduktion drar igång och någon blir rik på den. Må den dagen komma snart! Innan daglönaren i Sydafrika som ska försörja sina barn och gamla föräldrar får se dem dö av svält för att han inte kan lämna hemmet och skaffa inkomst. Innan bristen på arbetare i många lantbruk gör att skördarna ligger och ruttnar. Innan försvagade illegala flyktingar i världens glittrande storstäder bryter ihop i sina överfulla rum och går under för att de inte har sjukförsäkring.

Och innan välfärdssveriges familjeidyll kraschar. Bakom familjeväggarna misshandlas nu allt fler kvinnor. Ungdomar som far illa får inte hjälp för att inga vuxna utanför hemmet är med dem och upptäcker det. Läraren fumlar med webblektionen för att nå eleverna. Han ser inte hur de mår.

Det är tid för bön. Självt väljer jag att satsa på det. Istället för mässan ökar jag på med tidegärdens (breviariets) gudstjänster. Det finns sju sådana varje dag (Läsningsgudstjänsten, Laudes, Ters, Sext, Non, Vesper och Completorium). De är inte längre borta än mobiltelefonen. De utmärkta oblatfäderna här i Skåne har dem ständigt uppdaterade på www.oblates.se. Du klickar in och hamnar i rätt gudstjänst direkt. Då vet du att du inte är ensam: överallt på jorden, i kloster, prästgårdar, familjekök, finns det hundratusentals människor som ber exakt likadant – kyrkans ständiga blodomlopp och andetag. Söndagsmässan finns på Youtube. Från vilket land, vilken småförsamling som helst. Predikan kan spelas upp flera gånger.

Allt blir bra igen, säger Sveriges epidemigeneral Tegnell. Det mesta går att ordna, så tänker vi typiskt här till lands. Men tusentals dör, mest bland de äldre, och det borde man ha kunnat förutse och förhindra. Visir, munskydd, plasthandskar, lite fler skärmar... Det hade inte kostat mycket.

Hunden rullar sig i gräset av lycka. Familjen är samlad och så vill han ha det. Allt är som det ska vara och det har varit den vackraste våren sedan man började mäta sådant. Tonerna av *Panis Angelicus* (Änglarnas bröd) hörs i bakgrunden då jag skriver detta. Och fåglar. Jag lever just nu och tackar Gud. Jag är så frisk att jag skäms. Allt är så fint att det gör ont.
O Gud, var nära alla som lider i detta ögonblick!